

Intranscendències d'uns dies de repòs

He tancat tots els meus maldecaps i totes les preocupacions dins l'única maleta que m'he endut al lloc de repòs. Les vull amb mi les meves preocupacions, els meus maldecaps. Però tancats. Sé que els tindrè al meu costat, malgrat intentar no saber-ne res d'ells.

És aquesta la meua estranya manera de reposar: cercar l'autèntic recés —allò que t'allunya de tota la teva tasca i d'allò que t'envolta durant l'any— i restar uns dies aïllat, molt aprop de les coses que em donaran la pau interior, que és amb la que la natura millor reajusta les forces espirituals de les quals estem tan mancats. Ben a l'abast dels meus cinc sentits. Redescobrir la vida dels animals que et rodegen. Anar mirant les parts de la flor o de l'arbust i endevinar el seu nom. Escoltar tot el brogit encisador dels ocells i dels centenars d'insectes que viuen prop meu.

No em vingueu amb agafar el cotxe i fer quilòmetres... Tinc els ulls massa petits perquè hi entri en poc temps massa paisatge... A més a més els paisatges que vas descobrint, per estimar-los tens de pàl·lids. I jo no sé assimilar-los d'altra manera que sentir-los, observar-los, palpant-los, assaborint-los... (Hi ha una mena de luxúria que no neix de la carn, sinó de l'esperit, en contacte directe amb la natura).

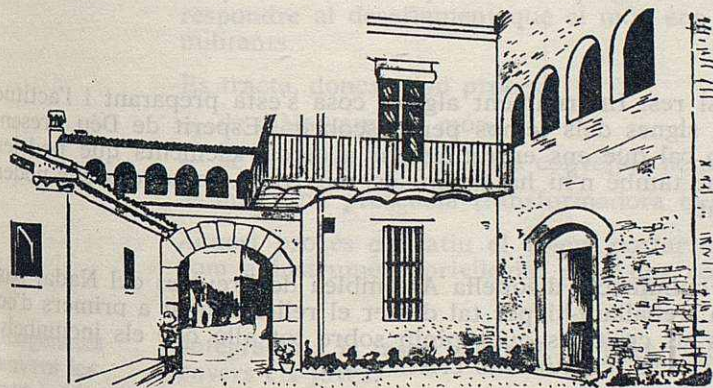
Ja fa dies que he fugit del soroll i he anat a cercar el silenci. Avui he pujat dalt del turó, rodejat de pins que regalen olor de resina i humitat de fosca llum. Entre els arbres endevino tots els horitzons —a frec d'ulls— d'aquesta terra que estimo. Sento jugar el silenci. Aquí dalt els silencis —així, en plural— són quelcom sòlid, palpable, que excita tots els sentits. Aquests silencis són espurnes de crits que vénen d'arreu: el vent, les cigales, el rossinyol, l'aigua que brolla de la font i els mil petits sons de totes les bestioles que es reclamen unes a les altres per fer-se l'amor, per afanyar-se en el seu treball, per protegir-se contra l'enemic. Ja fa estona que es-

tic aquí dalt: he tingut temps de llegir, d'escoltar música i, sobretot, d'anar fent arxiu inoblidable del paisatge que gairebé mastego.

Allà baix veig l'església del poble. L'última alçada del campanar sembla de totxanes vermelles. La resta són pedres velles i teules cuites per la pluja i el sol. Penso en la quantitat d'història que hauran acollit, des del romànic fins als nostres dies. Quants anys les seves campanades hauran penetrat a totes les cases veïnes de la Sagrera! Junt a les cases de pagès amb aire un xic envellit i atrotinat, vaig resseguint les «torres» —unes antigues, altres noves— que han anat creixent allí on creixia el blat, les vinyes, els ametllers, els avellaners... No en veig des d'aquí dalt de camps sembrats. I això que som a terra de pagès. No paeixo el canvi. Tot aquest trencament de la natura verge de fa uns anys, amb aquesta quantitat de cases i cases d'estiueig que ens inunda en aquest 1979. Ens han canviat Sta. Eulàlia. La soledat dels camps ha estat envaïda, bastida, ofegada per les urbanitzacions. Penso que les persones de la gran ciutat de pedra, contaminada d'infinidat de mals olors i sorolls, també tenien dret de tastar l'aïllament dels camps, dels arbres, dels grills, dels ocells, de les flors... Penso que això és just. Però, tal vegada, el meu egoisme em diu que el materialisme de la gran ciutat ens ha vingut, sobtadament, a prendre part de l'espiritualitat dels camps, dels turons, de les muntanyes. Malgrat tots aquests fets, estic joïós del meu recés, del meu repòs, creat a l'ideal de viure constantment, minut a minut, durant uns dies la vida dels arbres, dels arbusts, de les lianes, de les flors, dels ocells, dels cargols, de les formigues i dels insectes que hi descobreixo i que m'eren desconeguts... Deia el poeta que cada minut que vivim, morim una mica. Jo diria que en aquest repòs de Sta. Eulàlia, aquí dalt del turó, cada minut de silenci que fuig, es reviu un temps de pau incommensurable, de redescobriments inescrutables de la natura, i es troba un camí nou, cada dia, que ens apropa més i més a la veritable vida de l'esperit.

M. E. i P.

Masia Can Farell Restaurant

Km. 5.500 de la carretera de
Caldes a Granollers - Tel. 844 87 07
SANTA EULALIA DE RONÇANA